

"...? öâðêâè, ÿê ì àê³âêè õðàì ó éî ãî äóø³"

До 65-річчя колишнього Міністра транспорту та зв'язку України – Генерального директора Укрзалізниці Георгія Кірпи, яке мало б виповнитися 20 липня цього року, Міжнародна громадська організація "Фонд ім. Г. М. Кірпи" ще у квітні оголосила творчий літературний конкурс "Я запам'ятав Кірпу таким". Поділитись своїми спогадами змогли усі охочі – ті, що безпосередньо спілкувались з Георгієм Миколайовичем, і ті, які не були знайомі з ним особисто, кому запам'яталася його діяльність.

На адресу редакції теж надійшли матеріали, у яких автори розповідають про свої враження від спілкування з Георгієм Кірпою.

Люди відходять у вічність, але продовжують жити у спогадах інших людей, у добрих справах, зроблених при житті. Це стосується і Георгія Кірпи, який значної уваги надавав будівельній справі. Багато споруд постали завдяки йому. Серед них чимало храмів, зокрема церква святого Георгія, що неподалік вокзалу у Львові. Із проханням поділитись своїми спогадами про Георгія Миколайовича ми звернулися до о. Стефана Сороківського:

– Щоразу, коли пригадую Георгія Кірпу, думаю про те, що такі люди народжуються раз на тисячу років.

Пригадую нашу першу зустріч у 90-х роках. Того дня він з дружиною прийшов до церкви, де я служив, на молитви. І якби мені не сказали хто це, то я б і не знав. Він не вказував свого становища ані виглядом, ані поведінкою. Жодного самозвеличення. Натомість я побачив, що у цій сім'ї є щира віра в Бога і повага до священників. Це враження не було помилковим. Не раз воно підтверджувалося і скріплювалося при наших наступних зустрічах як у церкві, так і поза нею.

Георгій Миколайович був із тих, кого називають багатогранною особистістю. Розумний і цікавий співрозмовник. Напевно, не було теми в якій би він не орієнтувався.

Турботливий батько. Не марно ж його донька казала, що батьківську підтримку вона відчувала б у будь-якому кінці світу.

Талановитий керівник-господарник, який зумів успішно провести довірене підприємство через нелегку кризу 90-х і зберегти робочі місця для багатьох людей. Так, інколи він був "гострий", "жорсткий", але цього вимагали обставини. Без таких рис втримати порядок було б неможливо.

Він переживав за людей. Не раз я чув від нього прохання: "Отче, молись за Україну, щоб люди мали роботу тут і не мусіли поневірятись

світами по заробітках". Це дуже йому боліло.

Був людиною дії. Говорив мало, але ставив ціль і дбав про її реалізацію. Не мав звички точити пусті розмови по телебаченні. За нього говорили результати його роботи: оновлення станцій, підтримка галузевої медицини, відбудова осель для залізничників, що потерпіли від повені, підтримка культури та спорту і багато-багато інших справ, зокрема будівництво церков.

Наскільки мені відомо, за його допомогою споруджено приблизно 30 церков для вірних різних конфесій. Скептики та атеїсти можуть сказати: "Показуха!" Переконали, що ні. Для Георгія Миколайовича це було прагненням душі. Він казав, що багаті мусульмани будують мечеті, залишаючи слід по собі і цінність для народу. Натомість "нові українці" возять повій по заморських курортах. То чи не краще брати приклад із тих мусульман?

З потреби його душі з'явилась і наша церква святого Георгія (Юрія) Переможця. Ще до її появи він не раз говорив, що хотів би спорудити церкву на честь свого патрона. Одного разу зателефонував мені, повідомивши про "сюрприз". Цим сюрпризом став готовий проект церкви і розумно підібране місце для неї. Мені тоді здалося, що у Львові на Привокзальній було б краще місце, але він сказав: "Хтозна, що там захочуть будувати пізніше. З якихось своїх міркувань можуть і знести, бо нині святе для людей – лиш мамона, а нація і релігія мало кого обходять". Гірко, але щирі і мудрі слова далекоглядної людини.

Крім цього, видно у цій справі був і Божий перст, бо коли рили котлован під фундамент, наштовхнулись на сліди якоїсь попередньої будови, і одна старша жіночка повідомила, що колись на цьому місці була капличка.

Георгій Миколайович ніколи не залишав без нагляду справ, які сам розпочав. Тому навіть працюючи вже в Києві, він не забував про будівництво церкви свого патрона у Львові. Якось, вкотре вирушаючи до столиці, дорогою до вокзалу вирішив заглянути як іде будова – перестрибнув через огорожу території. Побачене йому не сподобалося, і вже через кілька днів, за його сприяння, ситуація кардинально змінилась. Через місяць церква була споруджена, а ще через два, на Василя, він був присутній на урочистому відкритті.

Після того бував в ній приватно на Акафістах чи Молебнях. І звіділя б він не приїхав, ніколи не приходив у храм із пустими руками. Завжди з кошиком квітів.

Побутує думка, що велика влада псує людину. Георгію Кірпі вдалося цього уникнути. Він частіше думав про справи та про інших, ніж про себе. Отримавши пропозицію про перехід до Києва на підвищення, він найбільше переймався чи не заважатимуть працювати там, у столиці. Це було його найбільше вагання. Адже у нас, якщо людина працює і робить корисні справи, то їй заважають не лише працювати, але й жити...

А він хотів і умів працювати. Тому й вбачав у підвищенні ніщо

інше, як можливість зробити більше. Більше для галузі, для людей і для держави. Зробити більше попри критику, заздрість і скепсис. Пригадую момент, який показали на телебаченні. Коли його після нагородження відзнакою Герой України журналісти спитали чи чув, як його критикують, то він відповів, що "чим більше критикують, тим краще хочеться працювати!". У цих словах – суть його прагнень.

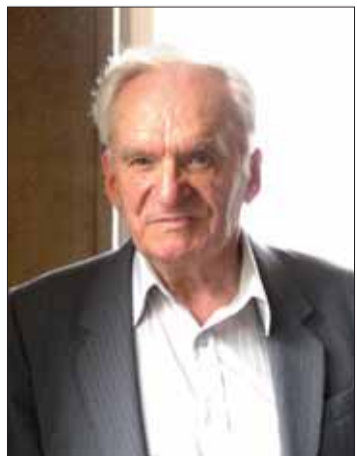
Влада не позбавила його скромності у спілкуванні з людьми, не додала самозвеличення. Мені навіть дивно було бачити міністра транспорту на приміському базарі у Львові без всякої охорони. А один депутат розповів мені історію, як Георгій Миколайович одного разу в Києві зупинився біля вуличного музиканта і попросив у нього на кілька хвилин баян – пограти, адже Георгій Кірпа мав музичну освіту. Щоправда, довго міністру пограти не вдалося, бо люди почали його впізнавати.

Наш храм люди називають "церквою Кірпи", фактично так воно і є. З Георгієм Миколайовичем асоціюються і наша церква, і міст у Києві, і церква у Києві біля Південного вокзалу, і містечко ветеранів у Чопі, і вокзал в Ужгороді і ще багато-багато споруд. За справами нашими запам'ятають нас люди. Георгій Кірпа залишив вірянам різних конфесій безцінні подарунки для зміцнення віри й духовності в державі. Його справи – це його втілені молитви до Бога.

Записала Ольга ПАДКОВСЬКА
Фото Олени ТКАЧЕНКО

"Він був героєм свого часу"

– Коли я працював начальником прикордонної позакласної станції Ковель, Георгій Миколайович Кірпа у той час очолював станцію Чоп. У ті роки на обидвох цих станціях часто проводились школи обміну передовим досвідом з культури обслуговування та способів скорочення простоїв рухомого складу із транзитними та місцевими вантажами.

Пригадую, якось звернувся до Георгія Миколайовича за порадою з приводу заміни стрілочних переводів Здолбунівського парку із ручної дії на електроприводи. Він

мені порадив звернутися у головний СЦБ і зв'язку Міністерства шляхів сполучення СРСР, до тодішнього головного інженера-заступника начальника главка. На прийом у Міністерство шляхів сполучення я поїхав особисто. Питання вдалося вирішити у короткі строки, вже незабаром на станцію надійшли 16 комплектів електроприладів із обладнанням.

Пригадую й інший випадок: під час об'їзду Георгій Миколайович, тоді вже перший заступник начальника залізниці, дав вказівку забезпечити явку чергового по станції Ківерці М. І. Пилипчука для розгляду скарги одного високопосадового чиновника обласного рівня з приводу завчасного відправлення поїзда на Ленінград. З'ясувалося, що насправді поїзд рушив зі станції на три хвилини пізніше графікового часу, а диктор тричі оголошував по радіо про його відправлення. Георгій Миколайович тоді об'єктивно оцінив ситуацію і підтвердив, що дії чергового були правильними.

Запам'ятався і такий випадок: у 1974 р. відразу після мого призначення зі станції Ківерці на посаду начальника станції Ковель, під

час звіту по вантажній роботі на станції Вербка, яка входила тоді в структуру станції Ковель, старший помічник начальника станції доповів, що з приводу 20 вагонів під навантаження худоби, які подали ще вранці, ніхто за цілий день не зголосився. Знаючи жорстку позицію райкому і райвиконкому з приводу раціонального використання вагонів, я повідомив про цей випадок у Ковельський міськом партії.

Після цього розгорівся скандал, відбулося бюро міському і виконкому, де на порядку денному стояло питання про... "неправильні дії начальника станції Ковель". Після такого "розвороту" подій я звернувся у Волинський обком партії, а також до начальника Львівської залізниці та керівника відділку із заявою про відмову надалі обіймати посаду начальника станції. Об'єктивно з'ясувавши ситуацію,

мою заяву відхилили, а партпрацівника із міському звільнили із займаної посади.

Пригадую, у 1975-1979 роках несамовита посада дошкуляла не тільки Ковельському району, а й усім північним районам Волині. Через це особливо страждала худоба, бракувало кормів. На нараду з цього приводу до першого секретаря Ковельського міському партії запросили і Георгія Кірпу. Його попросили допомогти з вагонами для перевезення соломи із Запорізької області. Георгій Миколайович це питання вирішив відразу: дав мені вказівку сформувати на станції Вербка состави вагонів і особисто разом із головами колгоспів відправитись до місця навантаження. Керівництво Південно-Західної, Придніпровської залізниць дали нам "зелену вулицю". Уже через кілька тижнів у Ковель прибуло близько 500 вагонів із тюкованою соломою.

Таких випадків на моїй пам'яті – не один десяток. І всі вони свідчать про те, що Георгій Миколайович був професіоналом, справедливою, доброю людиною, героєм свого часу, який заслужено користувався шанобою та повагою у людей.

Олексій ПАРВАСЮК, колишній начальник станції Ковель-Ківерці, почесний залізничник, м. Луцьк